

A scenic landscape photograph. On the left side, a large, leafy green tree stands prominently. In the middle ground, a small pond is surrounded by tall green reeds and grasses. The background shows a flat, green field extending to a distant horizon under a clear blue sky with scattered white clouds.

Czym że jest
pamięć

Urszula Jaworska

Czym że jest pamięć

© Copyright by Urszula Jaworska

**Tomik wierszy sfinansowany przez
Gminny Ośrodek Kultury w Zalesiu**

**Niniejszy tomik wierszy dedykuję mieszkańcom Gminy Zalesie
w 100-lecie odzyskania przez Polskę Niepodległości**

ISBN: 978-83-940516-1-7

Zalesie 2018

Polska dola

Nie było jej długo na mapie
Zaborcy zakuli w kajdany
Grabieżców, niewolę, tułaczkę, łzy
Doświadczył nasz Naród kochany.

Za to żeś Polak groziło zesłanie
Na Sybir, gdzie długo trwa zima
Nie każdy zesłaniec do swoich powrócił
Nie każdy katorgę wytrzymał.

Prusak germanił, walczył z kościołem
Lecz ludność się nie poddawała
Broniła ziemi i polskiej mowy
Tak jak Michał Drzymała.

A nasi mężni Podlascy Unici
Nie ulękli się carskiego batoga
Oddali życie za wiarę
I swoją miłość do Boga.

Polacy w kłesce są wspaniali
Słabiej ze zwycięstwem radzą
Zwodniczo dzielić się dają
Zajęci prywatą i władzą.

To Polsce pierwszej zadano cios
Podstępnie i zdradziecko
I znowu w wojnie pogrążył się kraj
Miażdżony machiną niemiecką.

Nóż w plecy wbił sąsiad ze wschodu
Wywoził na „białe niedźwiedzie”
Łagry, Katyń, rzeź Wołyńska
Życie w strachu i biedzie.

Obozy, kaźnie, getta, łapanki
Ruiny miast i wioski płonące
Spalone stosy ludzkich ciał
I te kominy dymiące.

Były w Ojczyźnie rachunki krzywd
Brat, bratu nie zawsze był bratem
Lecz potrafilіśmy się jednoczyć
I nie musimy się wstydzіć przed światem.

Za wolność wielu krajów
Polski żołnierz się bił
W bitwie o Anglię, Monte Cassino
Życia nie szczędził i sił.

Po latach udręek, upokorzeń
Nadszedł upragniony dzień wolności
Lecz po naradzie „trzech mocarnych”
Odarło nas z własności.

Totalitarny Układ Jałtański
Nowe granice nam skroił
W opiekę wziął nas „brat ze wschodu”
40 lat nam skórę łoś.

A tak wiele zawdzięczano tym niewielu
Co nie szczydzili życia i męstwa
Jednak zabrakło Wojska Polskiego
Na Londyńskiej paradzie zwycięstwa.

Później zapadła „żelazna kurtyna”
Izolując nas od reszty świata
Układ Warszawski i posłuszeństwo
Wobec „wschodniego brata”.

A bohaterowie czasów niespokojnych
Żołnierze niezłomni i wykłęci
Których pozbawiono czci i tożsamości
Chcąc też wymazać z pamięci.

I Wy sprawiedliwi wśród narodów świata
Obarczeni nie swymi czynami
Bo ktoś zerwał prawdę o historii
I pisał ją za nas, a nie my sami.

Polaku wolny i niepodległy
Pamiętaj! Wojna i niewola to okrutne zło
A zemsta kaleczy wszystkich
Nawet tych, którzy się mszczą.

Minęły wieki, przeminą lata
Przeminie też w historii zamieć
Czas zatrze ślady łez i cierpień
Zostanie tylko pamięć.

Marzec 2018 r.

Odrodzona

Ta ziemia najdroższa, jedyna
Bo polskie serce w niej bije
Przed wieki wydarta, zniszczona
Podniosła się z kolan, znów żyje.

W jarzmie zaborców, grabieżców
Byliśmy lata długie
Po polskie morze, po szczyty gór
Ziemię ojczystą nad Bugiem.

Długo się obcy na niej panoszył
Zabraniał ojczystej mowy
Pacierz był wtedy tym orężem
Mówiony polskimi słowy.

I stał się cud nad Wisłą
Za Bożej Matki przyczyną
Gdzie znowu piastowski orzeł
Skrzydła wolności rozwinął.

I żyje Polska w zapachu kwiatów
W chłopskiej zagrodzie i lesie
Gdzie śpiew skowronka, zwiastuna wiosny
Ponad polami się niesie.

Więc nie zmarnujmy tego co mamy
Zakończmy spory i waśnie
Jesteśmy przecież we własnym domu
Ten dom to Polska właśnie.

Zalesie -nasza wieś gminna

W czołówce

Tuż przy trasie A-2
Blisko „Milomłyna”
Pośród lasów i łąk
Leży nasza gmina.

A Gmin takich jak ta
W województwie wiele
Jak zyskać fundusze
Ona jest na czele.

Bo dobry gospodarz
W tej gminie włodarzy
Zrobił bardzo wiele
Choć nie raz się sparzył

Nowoczesność widać
Tu na każdym kroku
Kto tego nie widzi
To ma wadę wzroku

Jaki Pan taki kram
Tak rzecz przysłowie
Raz w roku mieszkańcom
Reperuje zdrowie

Szukać dziury w całym
To potrafi wielu
Korzystaj i ciesz się
Drogi przyjacielu

Bogactwo pałace
Są rzeczą nabytą
Lecz może pozostać
Rozbite koryto

Przecież złotej rybce
Też puściły nerwy
Kiedy swe życzenie
Ktoś zmieniał bez przerwy

24 lipiec 2015r.

Pamięć

Czym że jest pamięć
O drugim człowieku?
Sztuką, poezją, zapamiętaniem.
Trawą porosłą na mogile
Pustką w sercu
Ciągłym czekaniem
Powrotem w miejsca
W czas odległe
Nicią nadziei wątłą
Słów niepotrzebnych
Lub ich braku
Wszystko to pamięć.

Luty 2015r.

Franek w Argentynie

W Europie i Ameryce
Dobrze o tym wiedzą
To, że Franek jest najlepszy
Dźwiga sztangę leżąc.

Na leżaka, tak zwyczajnie
Kładzie się chłopisko
Sztanga w górę się unosi
Niezwyczajnie zjawisko

Taki sport uprawia Franek
Już przez długie lata
Ten podlaski skromny chłopak
Został mistrzem świata

On samotnie tak jak żeglarz
Zyski są czy straty
Staje na najwyższym podium
Śpiewa „Polskie kwiaty”.

Hymn Mazurka Dąbrowskiego
Słysząc z Argentyny
To zwycięstwo dedykuje
Dla swojej jedynej.

Mistrz

Wyjechał chłopak z Podlasia
Na Śląsk, czarny węgiel fedrować
Często mu było pod prąd
Musiał ciężko pracować.

Miał zapał, upór, pasję
Do tego silne ręce
Wytrwale dążył do celu
Chciał osiągnąć jak najwięcej.

Siłę miał także w marzeniach
Odwagę w ambitnych planach
Dzisiaj silna postać Franka
Jest na całym świecie znana.

W Ameryce, Argentynie
A także w Europie
Jeszcze została Azja i Afryka
Sztanga do góry chłopie

Eureka mistrzu świata
Dostrzegał światelko w tunelu
Bo zawsze fair walczyłeś
Dlatego doszedłeś do celu.

O Arku w pigułce

40 lat minęło

Jak Rosiewicz śpiewał

A u Arka też czterdziecia

Kto by się spodziewał.

Tak niedawno jeszcze chłopiec

Dziś rosły mężczyzna

Zdolny, mądry i przystojny

Każdy mu to przyzna.

Dobry mąż, wzorowy ojciec

Trójki zdolnych dzieciak

Żołnierz, malarz, masarz, rolnik

To tak na dodatek.

Gdy do domu z pracy wróci

I ma jeszcze chęć

Jedzie w pole orać

Niezawodnym „Włodimircem” T.25

Taki relaks jest potrzebny

Po służbie skończonej

Błękit nieba, pola, łąki

I lasy zielone

Arek zawsze w życiu radzi

I ze wszystkim zdąży

Wielki szacun, drogi bracie

Panie Podchorąży.

Przeżyj w szczęściu długie lata

Niech zdrowie Ci służy

A Pan Bóg pobłogosławi

W domu, pracy i podróży.

Maestro

Nie wiem czy jest drugi taki ktoś
Co tak pięknie grać umie
Akordeon, kobiety i śpiew
Najlepiej w życiu rozumie.

Uczył się gry na saksofonie
I dobrze w instrument ten dmuchał
Lecz ojciec kupił mu akordeon
Dobrze, że ojca posłuchał.

Ma nieprzeciętny, muzyczny talent
Gra na wielu instrumentach
W zespole śpiewaczym, chórze, kapeli
Na Maszy, w niedzielę i święta.

Inżynier, geodeta, nauczyciel
Ojciec, dziadek i mąż niestety
Ma przydomek „Wojewódzki”
Gdyż w województwie ma kobiety.

A tak naprawdę to człowiek dusza
Wrażliwy, skromny i oszczędny
Szanuje każdy zarobiony grosz
Myślę, że mój komentarz tu zbędny.

Czy wiecie o kim mówią te strofy?
Wielki szacunek przyjacielu
Wiersz ten pisałam późną nocą
O Tobie, mistrzu Andrzeju.

(listopad 2016 r.)

„Jarzębinie” z Zabłocia

Ćwierć wieku już śpiewasz
Droga Jarzębino
A pieśni śpiewane
Na cały świat płyną.

Repertuar wszelaki
Kolędy szczodrywki
Chociaż nie brakuje
Też innej rozrywki.

Majówki, wesela
Są w regionie znane
Niech przez długie lata
Będą przedstawiane.

Czynicie to z pasją
Chwała Wam dziewczyny
Trzymajcie się mocno
Swojej Jarzębiny.

Tu wasze korzenie
Tu ojczyzna Wasza
Tu Matka Kodeńska
Łaski Wam uprasza.

Wy jesteście solą
Tej męczeńskiej ziemi
Wśród pól, łąk i lasów
Ale między swemi.

Tu rzeka Bug płynie
Jak wijąca wstęga
A bocian na gnieździe
Obłoków dosięga.

Tu krzyż na cerkiewce
Widnieje z daleka
I Twój dom rodzinny
Zawsze na Cię czeka.

Wszystkim seniorom

Drodzy Seniorzy „Złotego wieku”
I tym co na lekkim chlebie
Żyjcie szczęśliwie i z tą nadzieją
Że was nie opuszczą w potrzebie.

Mamy nową ekipę u steru
Byłaby to rzecz znakomita
Żeby też 500+
Było dla każdego emeryta.

Gdyż mamy wielkie potrzeby
Mamy ogromne wydatki
Przecież wnukom trzeba pomóc
Dzieciom popłacić kredyty i podatki.

Pora zmienić okulary
Drugie zęby wstawić
Kupić opał na zimę
Telewizor naprawić

Dać na mszę w kościele
Wrzucić coś do garnka
Może się też przytrafić
Jakaś niespodzianka

A za co kupisz leki?
Szanowny seniorze
Chyba że naprawdę
Sam Bóg dopomoże.

I skończą się wtedy
Troski i zmartwienia
Ale żal odchodzić
Gdyż jest tyle do zrobienia.

Więc najwyższa pora
Zacząć z innej beczki
Pojechać na wczasy
Do sanatorium, na wycieczki.

I jesień swego życia
Każdą jego chwilę
Czerpać pełną garścią
Nie ważne za ile.

Jeśli już zaczną boleć
Wszystkie części ciała
To wiedz, że jeszcze żyjesz
Tak to właśnie działa.

„Podlasiankom”

Wśród dumnie szumiących lasów
I pól męczeńskich Unitów
Leży Gmina Rokitno
Godna wszelakich zaszczytów.

Wierzbę ma w swoim herbie
Rokiciną z dawna zwaną
Tak więc tej miejscowości
Nazwę Rokitno nadano.

W tym że dziejowym Rokitnie
Też Podlasianki mieszkają
Obchodzą swój jubileusz
30 lat już śpiewają.

Dziewczyny strojne, wymowne
Śpiew to ich drugie życie
Po polsku i po chachłacku
Robią to znakomicie.

Szefuje tu Jadzia Dawidziuk
Wszelkim dowcipem słynąca
Swoje dziewczki Podlasianki
Na wyżyny wiodąca.

Pucharów, nagród, dyplomów
Wiele w dorobku mają
Za to, że pamięć z dawnych lat
W swoich piosenkach wskrzeszają.

Wielki szacunek dziewczyny
Śpiewajcie 100 lat i dłużej
Bądźcie szczęśliwe i spełnione
A zdrowie niech zawsze Wam służy.

Tego Wam życzą koleżanki i koledzy
Z zespołu Dobryniarki
Ja co ten wiersz napisałam
Urszula Jaworska z Dereczanki.

„Niech Wam szczęście sprzyja”

Jaka jest recepta na to
Drogie koleżanki
Że jesteście ciągle młode
Macie jeszcze wianki.

A mężczyźni lgną jak magnez
Jurek jest i Mietek
Dogadzają, przygrywają
Dla swoich kobietek.

Repertuar rozmaity
Śpiew także w dwugłosie
Aż za Bugiem słyhać
Leć głosie po rosie.

Niech słyszą Was Karpaty
I Bałtyckie Morze
Życzę Was wielu sukcesów
Szczęść im dobry Boże.

(na 5 – lecie Łobaczewianek , 18 listopad 2017 r.)

Wnuki nasze słońeczka

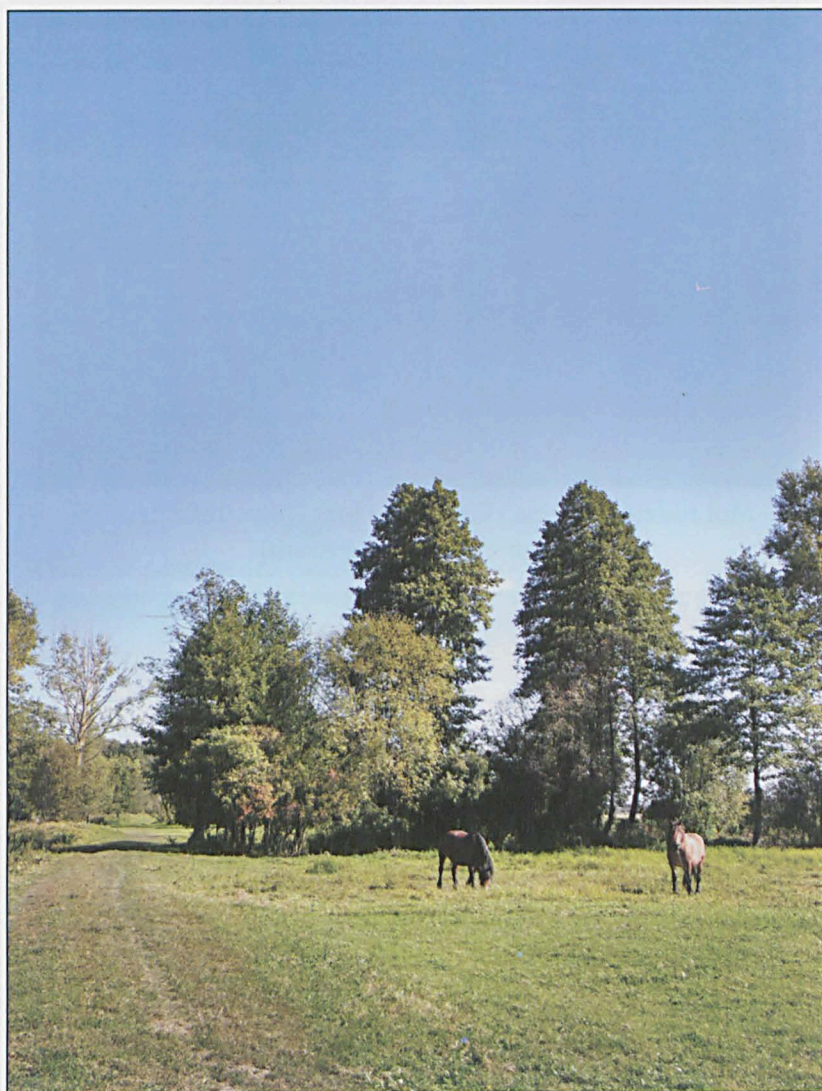
Są naszą wielką radością
Promykiem słońca o poranku
Zadających mnóstwo pytań
Tak zabawnie i bez ustanku
Niezmęczonych zabawą
Często z guzem na czole
Radośni ,beztroscy, kochani
Czy to w domu, czy też w szkole
Nasze kochane wnuki
Jak dobrze, że ich mamy
One kochają nas
I my też ich kochamy
Tak bardzo, że czasami
Pozwalamy im za wiele
Także w powszedni dzień
Robimy im niedzielę
A później o to wszystko
Jest wiele hałasu
Bo rodzice jak my kiedyś
Nie mają dla nich czasu.

Moi rodzice (Halina i Czesław) i brat Krzysztof z dziećmi
(Agnieszka z Mateuszem)

Mój dom

Na łące (moje konie)

Chmurki mojego wnuczka

Widzisz tę chmurkę babciu
co na rowerku jedzie?
Tak prędko jakby z górki
A za chwilę już jej nie będzie.

Wiaterek rozegrał chmurki
Oooo teraz widzę zwierzątka
Kotka, małe pieski
I rogate bydłątka.

Chmurki są takie bielutkie
Jakby ktoś rozlał mleko
Chciałbym je dotknąć i złapać
Lecz są za daleko.

Chyba wejdę na drabinę
I zjem jak cukrową watę
Tylko sam nie dam rady
Poproszę o to tatę.

Służba, mundur, powołanie

30 lat służysz Bogu i ludziom
Księżu Proboszczu Zbigniewie
Zaszczyt to i odpowiedzialność
Lecz wielu z nas o tym nie wie.
    Żyjemy w przewrotnych czasach
    Zło – dobro pokonuje
    Mamona rządzi światem
    A pokus nie brakuje.
Cierni i sideł na drodze kapłana
Bez liku się ściele
Ale ufnością w dobro Boga
Można osiągnąć wiele
    Kapłaństwo to służba Bogu i ludziom
    Sutanna to mundur nie do splamienia
    To szlachetna misja
    Bardzo trudna do spełnienia.
Powierzaj Panu wszystko co czynisz
A spełnią się twe zamiary
Bo ufność w Boga i jego miłość
To dobroć i szczęście bez miary.
    Za Twa posługę, wszelką dobroć
    Za twe wrażliwe serce
    Wspólnie w modlitwie swej codziennej
    Podtrzymamy Twe ręce.

*30 lat posługi kapłańskiej Ks. proboszcza
Zbigniewa Hawryluka,
9 wrzesień 2015r.*

Żeglarz

Rozpoczynasz swój kapłański rejs
Zacumujesz tam, gdzie Pan Ci wskaże
Do wielu portów zawitasz
Lecz każdy kapłan jest żeglarzem.

Gdziekolwiek Pan wskaże Ci miejsce
Tam będzie Twój dom i mieszkanie
Z ufnością i pokorą w sercu
Przyjmuj każde wyzwanie.

A Matka Boża przewodniczka Łodzi
Niechaj w dobrą stronę kieruje Twe oczy
Żebyś nie osiadł na mieliźnie
I nigdy z kursu nie zboczył.

Każda z twych dróg niechaj wiedzie do Emaus
Nie zrażaj się, że będzie daleko
Staraj się zawsze rozpoznawać ludzi
I darz miłością Boga i człowieka.

*Szczęść Boże na nowej drodze życia
w Postudze Kapłańskiej
14 czerwca 2015r.
Prymicja Księdza Mateusza Sudewicza.*

Najlepsze radio stąd

Codziennie jesteście z nami
Od 25 lat
Modlimy się razem śpiewamy
Poznajemy nasz region, ludzi i świat.

Wasze prawdziwe relacje
Gdzie indziej na próżno szukać
Dosadny felieton Skwarka
Rzetelny przekaz Ilczuka.

Z życia kościoła, historii parafii
Grzegorz Welik nam opowie
A o ciekawych książkach wartych przeczytania
Od Joanny Kuczborskiej się dowiesz.

Od Edyty Łukaszewskiej
W kulinarnym kąciku
Przepisów godnych spróbowania
Znajdziesz tu bez liku.

Dwa małżeństwa redaktorów
Z uznaniem ich wymienię
To Ilczukowie i Jabłkowscy
Prócz pracy w studio
Często są terenie.

W koronce do Miłosierdzia
Ksiądz Darek modli się z nami
Nawet najbardziej samotni
Nie czują się wtedy sami.

A koncert życzeń w niedzielę
Pochwalić nie omieszkam
Jak je przekazuje Joanna Kuczborska
I Osmulska – Ilczuk Agnieszka.

Po południu gra piękne piosenki
Anna Kaszczyc – po prostu mistrzyni
Ujmuje nam z życia wiele lat
A ze smutku radość czyni.

Gdy wnuki usnąć nie mogą
Chociaż nadchodzi nocka
Szybko ich do snu otuli
Ewy Pasternak radiowa dobranocka.

Na Apel Jasnogórski
Wielką ulgę w sercu czuję
Dzionek się kończy, dobranoc
Za wszystko Ci Boże dziękuję.

Dziękuję panom realizatorom
Kobuzowi, Gosce, Łupkowskiemu
Za wspaniałą pracę
Dla radia katolickiego.

Dziękuję z serca szczerego
Tym których wymenić nie zdołam
Za Katolickie Radio Podlasie
Do ziemi chylę czoła.

Wiśnie prababci

Na podwórku prababci Anny
Tuż przy studni wiśnia rosła
Rozłożysta tak jak proca
O szorstkiej korze, dumna i wyniosła

Jej bordowe soczyste owoce
Kusiły nasze oko
Lecz trudno je było dosięgnąć
Bo rosły na czubku wysoko

A i na to znalazł się sposób
Pomogła w tym leszczynowa tyczka
Długa i rozwidlona na końcu
Która strącało się wiśnie wprost do koszyczka

Smak ich był niesamowity
Po brodzie słodziutki sok spływał
Ten tylko wie i pamięta
Kto jadł i sam je zrywał.

Lipiec 2015r.

Z zespołem „Dobrynianki” w Katolickim Radiu Podlasie

Jak to z wierszem było na 25 – lecie KRP

Z racji Srebrnego Jubileuszu
Katolickie Radio konkurs ogłosiło
By napisał wiersz – czy rymowanąkę
A będzie im miło.

Słyszając taką informację
Myślę – czemu nie
Podumałam, przypomniałam
Co do czego, kto i gdzie.

Po upalnym, ciężkim dniu
W letnią, jasną noc
Zrymowałam kilka stroftek
Święty Duch dał mi tę noc.

Już do świtu wiersz gotowy
A, że z serca był szczerego
Pierwsze miejsce mu przyznano
Nie spodziewałam się tego.

I na galę zaproszono
Do Amfiteatru Siedleckiego
Ale z przyczyn osobistych
Nie mogłam skorzystać z tego

Uskrzydłona jestem dzisiaj
Że jesteście tu dziś z Wami
Ja, Urszula Jaworska
Wraz ze swymi „Dobryniankami”

Życzę Wam wszelkiego dobra
Za to co w radio robicie
Za rzetelność, prawdomówność
Niech dobry Bóg wynagrodzi sownie.

(16 lipiec 2017r.)

Tak może tylko matka

Wstawiałaś zanim wstało słońce
A świt zaspane przecierał oczy
Dźwigałaś na swych barkach tyle obowiązków
Przez dzień cały, aż do późnej nocy.

Lubiłaś spokój domowej przystani
Cierpliwie znosiłaś wszelkie przykrości
Bo tylko w sercu matki
Jest niezmierzone morze miłości.

Do morza spływają wszystkie rzeki
Lecz nie wypełnia się morze
Nikt inny tylko matka
Wszystko w swym sercu pomieścić może.

Jak kuma Bronka pożar ugasiła

Wsadziła babcia chleb do pieca

I rzekła córce Halinie

Żeby wyjęła pieczywo

O wyznaczonej godzinie.

Sama z pośpiechem poszła na łąkę

Już w drodze jedząc śniadanie

Pogoda piękna, trzeba się spieszyć

Bo tyle roboty przy sianie.

Łąkę kupili na „Popówce”

Pod lasem, aż za rzeką

Dwa różańce można odmówić

Tak to było daleko.

Halina pilnie patrzy na zegar

Wie jakie ma zadanie

A tu nagle dym, płomienie

Pali się mieszkanie.

Krzyk i lament podniosły dzieci

Zygmunt na łąkę wali

Ostatkiem sił biegnie i krzyczy

Chodźcie, bo chata się pali.

Dziadek z babcią zdębieli ze strachu

W panice biegną do domu

Patrzą dom stoi, dzieci całe

Nic się nie stało nikomu.

A to zasługa kumy Bronki

To ona się dzielnie sprawiła,

Choć rozebrała większą część pieca

Lecz pożar ugasiła.

(29 kwiecień 2016 r.)

Kobieta ekonomiczna

Dzierżymy stery władzy
Odnosimy sukcesy w dziedzinach wielu
Z wielkim uporem i stanowczością
Zawsze dążymy do celu.

Chcemy dorównać naszym mężczyznom
A żeby było nam wygodnie
To dlatego od pół wieku
Nosimy właśnie spodnie.

A tak naprawdę drogie panie
Gdzieś poważny problem tkwi,
Że w tym zakręconym świecie
Modne są związki tej samej płci.

A Pan Bóg tak stworzył świat
Bądźmy posłuszni więc jego woli
I z mężczyzną dzielimy łożę
Jak najdłużej czas pozwoli

Z takich związków urodzą się dzieci
Ponoć to się opłaci
Dostaniemy po 500+
Będziemy szczęśliwi i bogaci.

(1 marca 2016 r.)

Nasz Nikofor

Krynica ma swego „Nikifora”
Lecz nam nie trzeba szukać daleko
Wśród nas żyje i tworzy wspaniały człowiek
Nad malowniczo płynącą rzeką.

Tu się urodził, tutaj wzrastał
Pracował i tworzył dzieje
Naszej tradycji i obyczajów
I w tym pokładał nadzieję.

Po co nam sięgać, to co nie nasze?
Bo inna moda na świecie?
Tu jest to piękno, tu nasze serce
Piękniejszych miejsc nie znajdziecie.

Chylę przed Tobą czoła, drogi Leonie
Zdrowia i sił Ci wieszczę
Bo jestem także z tej samej „gliny”
Tak samo widzę i czuję.

Niech nasze dzieci, wnuki, prawnuki
Szanują to co im dane
Zwyczaje naszej małej ojczyzny
Twoją prawicą spisane.

(9 styczeń 2016 r.)

Życiorys mój

Urodziłam się na wsi
Tu się wychowałam
Tu spędziłam dzieciństwo
I tu dorastałam.
Wielkich szkół nie ukończyłam
Dyplomu nie posiadam
Języki obce – trochę rosyjski
Innymi nie władam
Tu mi było sądzone
Więc tu powróciłam
I w rodzinnej wsi
Życie ułożyłam
Dobry mąż, dzieci, wnuki
Spełnione marzenia
Dalej zdecyduje Bóg
Co mam jeszcze do zrobienia.

Hania

Mały zadarty nosek
Jak błękit nieba oczęta
Jasne roztrzepane włosy
Buzia pogodna i uśmiechnięta.
    Spostrzegawcza w układaniu puzzli
    Skupiona w słuchaniu bajek
    Wrażliwa, usłużna, opiekuńcza
    Nie tylko dla pieska i lalek.
Lubi śpiewać i rymować
Czasem także i coś spsoci
Ale jak się na nią gniewać
Gdy w jej sercu moc dobroci.
    Jaka będzie gdy dorośnie
    Nie wiem czy doczekam tego
    Dobry Boże kornie proszę
    Byś uchronił ją od złego.

(14.05.2018 r.)

Taniec

W chopinowskim rytmie walca
Tańczą liście wokół drzewa
Tak tu tłoczno, tak szeleści
Więc uważać trzeba
By nie trącić kogoś łokciem
Nie stanąć na bucie
Żeby ktoś urażony
Po prostu nie uciekł.
Bo tak wielu pragnie tańczyć
Tylko, że nie umie
A nagroda tak kusząca
Proszę to zrozumieć.

Listopad 2015r.

Jest jeszcze tyle do zrobienia

Za rokiem rok, dzień za dniem
Godzina za godziną
Patrzysz w kalendarz i pytasz się
Kiedy ten czas upłynął.

Wnuki urosły, dzieci na swoim
Są twoją dumą i radością
Kochasz ich wszystkich całym sercem
Otaczasz troskliwą miłością.

Wszystko co w życiu ma swoją wartość
Wymaga wysiłku i pracy
Dobrymi czynami człowiek się umacnia
Dziś rzadko rodzą się tacy.

Bywa, że życie jest ciężkie jak kamień
Swą wagę ma także piasek
Nie ma na świecie tak sprawiedliwego
By życie przeżył bez niesnasek.

Choć uleciała z wiatrem młodość
Urok ma także jesień życia
Witaj z nadzieją każdy dzień
Jest jeszcze wiele do zdobycia.

Nie wstydź się marzeń i słabości
W słabości moc się doskonali
Bogu powierzaj swoje troski
A On je w niwecz oddali.

Grudzień 2017

*Dedykuję mojej kochanej Cioci Krysi
z racji 70-tych urodzin.*

Żniwa

Dojrzałe łany
Kłóćą się ze słońcem
Czekają aż zmierzch ich otuli
Odpoczną na chwilę
Spóźniona kropla deszczu
Zwilży spękane wargi
Ale nie na długo
Już pora żąć.

Pragnienie

Błyskawica rozdzieliła niebo
Groźną brew podniosła chmura
Za chwilę spadnie deszcz
Nie wiem czy sobie poradzi
By napić wszystko do syta.

Zdążyć

Zaspany poranek
Ze zwichrzoną czupryną
Prosi o przebaczenie jutra
Z tą nadzieją, że się wczoraj nie spóźni.

Pranie

Często śni mi się łąka
Płótnem zabiłona
Z praczem w ręku mama
Schylona nad deską
Po kolana w wodzie
Bijąca płótno do białości
Rozbryzgany strumień wody
Wiatr wichrzący jej włosy
Podkasana spódnica
I nadzieja, że będzie pogoda.

Noc

Tajemnicza noc
Uciekająca przed świtem
Który jest zbyt słaby
By móc tu pozostać
Słońce gaszące krople rosy
Drżące ze strachu
Że za chwilę ich już nie będzie
Dzień zakłada koronę
Trzeba go posłuchać
By nocą odpocząć
Licząc anioły.

Niepewność

Razem z Tobą
Odszedł ode mnie spokój
Niepewny poranek po burzliwej nocy
Kwiaty kłóć się ze słońcem
Ptak naigrywa się z robaka
Jestem jak on
Niepewna jutra
A może minuty.

Pokonać czas

Biegnę co sił
By zdążyć przed czasem
Który się na mnie wziął
Jak rzep z łopianu
Chce zatrzymać mnie
I to co uleciało
Kto będzie silniejszy
By pokonać czas
Tylko zepsuty zegar.

Lot

Stado gołębi siedzących na dachu
Uczy się drogi na pamięć
Myślę, że nie wszystko stracone
Ktoś nie zawsze powraca
Chociaż ćwiczył latanie
Prawie cały rok
Albo całe życie.

Trwoga

Smutny sopel lodu
Kurczowo trzyma się dachu
Ma pretensję do nocy
Że wcześniej umówiła się ze świtem
Który wysłał sms do Słońca
A chmury są na urlopie.

Zima Szachrajka

Rzęsiście spadające krople deszczu
Są zmęczone
Nie taka była umowa
Zima zrobiła wszystkich w konia
Swoje zapasy zatrzyma na drugi rok
W tym roku jest jak pchła Szachrajka.

Wiosna na wsi

Słońce stopiło resztki śniegu
Ostatnia kra spłynęła rzeką
Dumne kaczeńce sterczą w wodzie
Pewnie już wiosna niedaleko.

Przyszła zabrała się do pracy
Tchnęła nadzieją i radością
Ptaki znów grają w gaju koncert
Cieszą się życiem i wolnością.

Bocian powrócił na swe gniazdo
Pies w budzie chytrze zerka okiem
Bo kura jakby jemu na złość
Gniazdo zrobiła tuż pod okiem.

Leniwy kocur wylazł z domu
Sztachety liczyć chce na płocie
Na każdą delikatnie stąpa
Bo jest dokładny w swej robocie.

Skowronek już oznajmił wokoło
Że prace w polu czas rozpocząć
Wieczorem usiąść na ławeczce
Zapalić fajkę i odpocząć.

„Czy zwierzęta w wigilię mówią ludzkim głosem?”

Babciu, czy to prawda
Że cuda się zdarzają
A zwierzęta w wigilię
Ludzkim głosem gadają.

Tak mnie zapytał wnuczek
Przy wigilijnej kolacji
Poszliśmy się więc przekonać
Ile jest w tym racji.

Siano leżało w żłobie
Bydlątka jadły w ciszy
Kto w to naprawdę wierzy
Głos ich zapewne usłyszy.

Zwierzę chociaż nie ma rozumu
Dobre zawsze pamięta
A ludzie mają rozum
Czasem są gorsi niż zwierzęta.

Katolik na pokaz

W każda niedziele do kościoła
No bo tak wypada
Pojdę niech ludzie mnie zobaczą
No bo inaczej będą gadać.
Godzinka zleci,
Wyjdę przed czasem
Usiądę w samochodzie
Posłucham w radiu innej muzyki
Niedziela dzień jak co dzień
No może głowa trochę cięższa
W sobotę była impreza
I ksiądz przynudza
Jak on może
Tego się słuchać nie da.

(30.01.2015r.)

Moje siolo

Dwa kasztany

Rosły dwa kasztany przy studni
Tej wioski świadkowie niemi
W czasach wojny i biedy
Ale pomiędzy swemi.

Kiedy wiosną pokryły się kwieciami
Cieszyły serce i oczy
Żywe, wielkie bukiety
Nie jeden się nimi zauroczył.

Roje pszczół koncerty nań grały
Piękna to była muzyka
Przyjemnie było odpocząć w ich cieniu
I zegar tu wolniej tykał.

Teraz pozostał tylko jeden
Piorun uderzył w drugiego
Usychał, usychał, aż znikł na zawsze
I tak się rozstał z kolegą.

Biedaczek rośnie w samotności
Na korze widnieje blizna
Czy jest mu dobrze, czy też źle
On się do tego nie przyzna.

Wrzesień 2015r.

Beztroska

Kto bał się kiedyś burzy, czy deszczu
I biegał po kałużach boso
Kogo bolało rozbite kolano
Kto stopy mył poranną rosą.
    Kromka chleba cukrem posypana
    Smaki dzieciństwa i beztroski
    Zabawy w berka, chowanego
    Słomiane strzechy wioski.
W strzesze ukryte były wróble
Wieczorem pochwywane z gniazd
Ciemność nie była niczym strasznym
W górze był księżyc i milion gwiazd.
    A kiedy radio zagościło w domu
    Audycji słuchaliśmy w ciszy
    W niewiedzy i dziecięcej naiwności
    I przekonaniu, że nas spiker słyszy.
Było beztrosko i tak swojsko
Łuk tęczy połączył się z rzeką
Wydaje się, że to było wczoraj
Na wyciągnięcie ręki niedaleko
    Teraz po latach też księżyc świeci
    Na niebie milion gwiazd migoce
    Lecz dni są teraz takie inne
    I dziwne się wydają noce.
Tylko wspomnienia pozostały
Nie umkną spod zmęczonych powiek
Dzieciństwo to raj utracony
Starość nikomu niepotrzebny człowiek.

Trwoga

Płoną wyschnięte słońcem łany
Pali się nasze zboże
Spalona ziemia jęczy z bólu
Zlituj się nad nią Boże.

Ześlij zbawienną krople deszczu
Zwilż jej spalone oblicze
Bo kiedy ona nie urodzi
My zostaniemy z niczym.

Przebacz za pychę i pogardę
Oziębłość w modlitwie, brak wiary
A ty nam jednak przebaczasz
I kochasz miłością bez miary.

Wystawiasz nas tylko na próbę
A my – niecierpliwi, niewierni
Zapomnieliśmy, że wszystko możesz
Że, jesteś miłosierny.

Matka Ziemia

Spękane ziemi czarne oblicze
Spalone ogniem łany
Błagają stwórcę o kroplę deszczu
I błaga chłop zatroskany.
    Kłęczy i wznosi oczy ku niebu
    Serce mu z bólu krwawi
    Bo trud i pracę jego rąk
    Doszczętnie ogień strawił.
Spłonęło zboże, nie będzie chleba
Dym się nad rżyskiem unosi
A on się modli cały skruszony
O przebaczenie prosi.
    O przebaczenie prosi Stwórcę
    Za brak szacunku dla chleba
    Chleb urodziła Ziemia – Matka
    A matkę szanować trzeba.
Każda matka rodzi w bólu
Lecz krótko ten ból pamięta
Ziemia Matka rodzi nam chleb
A Ziemia jest przecież Święta.
    Grzeszymy mówiąc, że chleb jest twardy
    Takie to pokolenie
    Mamy dostatek – a gdy będzie głód
    To będą i miękkie kamienie.

5 Wrzesień 2015r.

Raj utracony

Pozostał tylko kamień przed progiem
I podmurówka trawą porośnięta
Olbrzymi pień po ściętej lipie
To pozostało, lecz ja pamiętam.

Pamiętam tamten dom z małymi oknami
Gdzie bez przez szybę ciekawie zaglądał
Kasztan, który kojący cień rzucał
I wiąz za drogą wyjaśnień żądał.

Krzaki, pokrzywy i łopianu
Tak jak w koszarach wojsko, stały
W sadzie jabłonki i czeremcha
Z rana się o coś posprzeczały.

Robotne pszczoły usiadłszy na kwiatku
Piły nektar do sytości
Muchy, komary i motyle,
Miały tu jarmark różnaitości.

Tamta zagroda, tamten dom
W snach i pamięci pozostały
A nasza młodość, tamten świat
Jak powiew wiatru uleciały.

Człowiek się zmienił, dobrobyt wokoło,
Żyjemy w nowoczesnym świecie
A dla mnie tamto było rajem
Nie wiem czy młodzi zrozumiecie.

(15 lipiec 2016 r.)

Przeminęło z wiatrem

Nie ma już tej chatki
Stojącej szczytem do drogi
Krytej słomianą strzechą
I zdeptanego kawałka podłogi.

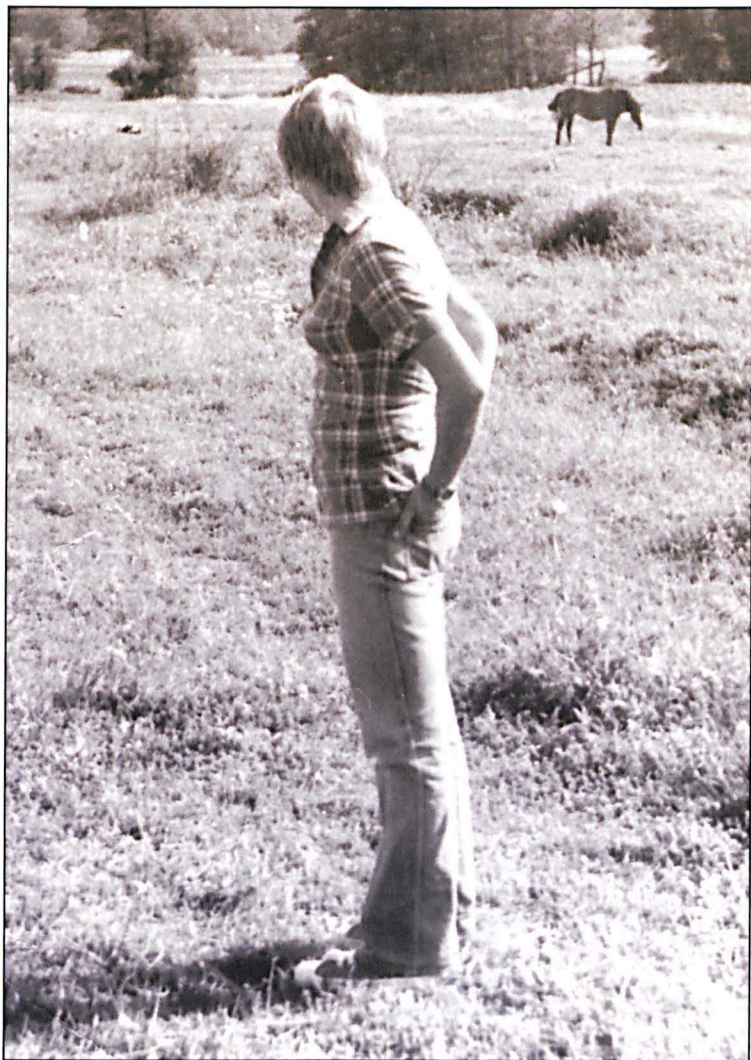
Płotu uplecionego z leszczyny
Piaszczystej drogi, jabłonki papierówki
Studni z wyszczerbioną cembrowiną
I ludzi pracujących jak mrówki.

Pozostał tylko wiąz wysoki
Niemy świadek wielu zdarzeń
Przystań dla znużonych upałem
Minionych wspomnień i marzeń.

Niedawno chronił się w jego cieniu
Człowiek na wózku bez nogi
Wiąz rośnie jeszcze, jego już nie ma
Bo już przekroczył niebios progi.

Tak nasze życie z wiatrem przemija
Trzeba więc sięgać po wspomnienia
Miniony świat, tych co już nie ma
Wspomnień tak choćby od niechcienia.

(30 kwiecień 2016 r. / 28 maj 2017 r.)

Kiedyś

Wigilia

Strojna choinka w kącie stoi
Pachnące sianko pod obrusem
Zapach potraw, biały opłatek
W stajence mały Jezusek.

I puste miejsce przy stole czeka
Dla tych , co jeszcze w podróży
Jemioła wisi pod sufitem
Która dostatek nam wróży.

Niech w tę magiczną, świętą noc
W sercach pokój zagości
Odnajdźmy swoje miejsce na ziemi
Pełne nadziei i miłości.

Jesteśmy ludźmi jednego Boga
Dobra nowina niech zostanie z nami
Dobro świata od nas zależy
Będzie taki, jakimi ludźmi będziemy sami.

Polski opłatek

Nie patrzmy tam gdzie wzrok nie sięga,
To co szukamy jest na wyciągnięcie dłoni
Tylko, że zawiść, upór, gniew
Wzrok nam po prostu przesłonił.

Już weszła pierwsza gwiazdka
Pachnące sianko pod obrusem leży
Strojna choinka w kącie stoi
Pora zasiać do wieczery.

Niech w tę szczególną, świętą noc
Skruszą się serca z kamienia
A wyciągnięta do zgody dłoni
Przyjmie braterskie życzenia.

A puste miejsce przy stole
Co jest dla gościa z daleka
Zajmie sąsiad samotny
Gdzie nikt na niego nie czeka.

Dzieląc się opłatkiem
Nie dzielimy narodu
Bo mając dostatek
Można umrzeć z głodu.

Polacy, Herodzie!
Czas się opamiętać
Nie pozwólmy na to
By nam znowu założono pęta.

(22 grudzień 2015 r.)

Sianokosy

Na bosaka w podwiniętych nogawicach
Gdy nie wzeszło jeszcze słońce
Pochylony nad swą kosą
Pokłania się łące.

Ostra kosa szemrze cicho
Ścina mokrą trawę
Żaby budzą się nad rzeką
I podnoszą wrzawę.

Pokos ściele się i drugi
Pachnie ścięte kwiecie
Tych zapachów z lat dziecińczych
Teraz nie znajdziecie.

Kiedy łąka już skoszona
Trzeba rozbić pokosy
Żeby prędeż je słoneczko
Osuszyło z rosy.

Zapach siana wiatr unosi
Dech w piersi zapiera
Trzeba zgrabić, złożyć w kupki
Choć upał doskwiera.

Ale któż to na to zważa
Trzeba dziękować Bogu
Żeby sianko jak najszybciej
Złożyć dziś do stogu.

Jakiż widok się rozlegał
Jakże było swojsko
Stały stogi, niby twierdze
Przy nich chłopskie wojsko.

(2016 r.)

Sianokosy mojego dzieciństwa „Jak to z sianem było”

Szept kosy w wilgotnej trawie
Skoszonej o świcie
Biel mgły nad rzeką
I niebo w błękicie.

Są to obrazy i miejsca
Z moich lat dzieciennych
Łąki pełne kwiatów
Zapachów przedziwnych.

Taka woń koła serce
Kwiat radował oczy
Było swojsko i bezpiecznie
Czas leniwie kroczył.

Pokosy trawy na łące
Rozbijane trzonki od grabi
Zapach siana o zmierzchu
I wieczorny koncert żabi.

Nazajutrz zgrabianie w wałki
Później kupek składanie
Posiłek w cieniu olszyn
Nocą spanie na sianie.

Żniwa mojego dzieciństwa

Klepanie kos rozlega się

Echem po wsi całej

Pora na żniwa, trzeba żąć

Zboże już dojrzałe.

Ojciec na ramię kosę założył

Oselkę wziął do kieszeni

I pewnym krokiem ruszył w pole

Gdzie zboże w słońcu się mieni.

Dojrzałe kłosa sterczą dumnie

Czekają na gospodarza

Lipcowy skwar leje się z nieba

Ale to go nie zraża.

Unosi czapkę, żegna się

I kosę mocno chwyta

A zanim równo ścięło się

Pokos zżętego żyta.

Matka schylona z sierpem w dłoni

Odbiera ciężkie snopy

Ociera dłonią mokre czoło

Liczy skoszone kopy.

W samo południe trzeba odpocząć

Usiąść na miedzy przy gruszy

Zmówić modlitwę na Anioł Pański

Posilić się i pot osuszyć.

A gdy się słońko za lasem schowa

Żniwiarze wracają z pola

Choć utrudzeni, ale szczęśliwi

Bo taka chłopska dola.

(2015 r.)

Wspomnienia z dzieciństwa

Śni mi się łąka pełna kwiatów
Pachnąca o poranku rosą
Ścieżka wiodąca wprost do rzeki
Po której biegaliśmy boso.

Rzeka wijąca się jak wstęga
Wiatr muskający delikatnie fale
Skoki do wody bez namysłu
Jedyna ulga w tym upale.

Woda przejrzysta lśniła w słońcu
A na dnie piasek raził w oczy
Każdą muszelkę było widać
Jak gwiazdy podczas jasnej nocy.

W grubym pniu starej wierzby
Ryby kryjówki swe zrobiły
Lecz sprytne ręce naszych chłopców
Bez trudu zaraz je złowiły.

W wysokiej skarpie, tuż nad brzegiem
Jaskółki swoje gniazda miały
Bez lęku, trochę tak figlarnie
Tuż nad głowami nam fruwały.

Gdy dosyć było już kąpiei
Ciało rozgrzewał piach gorący
Albo w pogoni za motylem
Uganiaлиśmy się po łące.

Nie ma już teraz takiej łąki
Skoszona trawa pachnie inaczej
Ścieżka zarosła, bo nikt nie biegnie
I rzeka smutna – jakby płacze.

(2014 r.)

Sekrety mej duszy

Często w mych bezsennych nocach
Jawią się obrazy z mych dziecinnych lat
Stary dom rodzinny, obok grusza
Tuż za droga sad.

W niej jabłonki pochylone
Wiśnie, śliwy, czarny bez
Wielka lipa, krzaki malin
Widok wzrusza aż do łez.

Czuje smak tych wiśni, malin
Słodkich jabłek z robakami
Widzę roje pszczół na lipie
I tę mgłę tuz nad łąkami.

A wieczorny rechot żab
Dał się słyszeć aż znad rzeki
To był swojski, bliski świat
Dziś nieznany i daleki.

Woń skoszonej rankiem trawy
Koił serce zakochane
W tym co moje proste chłopskie
W głębi duszy mam schowane.

(2017 r.)

Moja „Konopielka”

Matka do świtu chleb upiekła
Trzeba się liczyć z czasem
Zaplanowane na dziś wykopki
A pole daleko, aż pod lasem.

Opatuleni w grube kapoty
Jedziemy żelaznym wozem
Terkocą koło po koleinach
W powietrzu pachnie mrozem.

Rodzice, babcia z tyłu pług
Po środku ja z młodszym bratem
Ojciec puszcza dym z papierosa
Konika pogania batem.

Na polu konia wyprzęga z wozu
Zakłada go do pługa
Wyoruje rządki kartofli
Bruzda jest prosta i długa.

Mama i babcia z motykami
Ziemię z rządzków rozgartują
Zbierają kartofle do koszyka
Później do worków wsypują.

Do worów utkanych na krosnach
Mocnych, solidnie zrobionych
Ojciec orze kolejne rządki
Tuż za nim kroczą wrony.

Nazbieraliśmy chrustu z lasu
Ojciec rozpałił ognisko
Rozgrzały nam się zziębnięte dłonie
Dym niósł się nad polem nisko.

W żarze upiekliśmy kartofle
Będzie dodatek do chleba
I do słoniny pachnącej czosnkiem
Lepszej uczty nie trzeba.

Jemy, popijamy zbożową kawą
Ciepła, bo przy ognisku się ogrzała
Choć dawno wygasł żar z ogniska
Lecz pamięć w sercu pozostała.

Gdy opowiadam swe dzieciństwo wnukom
Z niedowierzaniem mnie słuchają
Czasem żartują z pewnych rzeczy
I „Konopielką” mnie nazywają.

Matczyny chleb

Rękaw do łokci zakasany
Spękane dłoni mieszą ciasto
Kropelki potu lśnią na czole
W izbie przytulnie, czysto, jasno.

Mama pochyla się nad dzieżą
Z radością obskrobuje ręce
Gładzi po wierzchu, kreśli krzyż
Szepce modlitwę w swej podzięce.

Trzaskają rozpalone szczapy
Płomienie ognia tańczą walca
Trzeba tak nagrzać wnętrze pieca
Żeby nie upiec w nim zakalca.

Na ławie błyszczą tłuszczem blachy
Czekają aż się włoży ciasto
Kociuba żar wygarnie z pieca
Patelnia skwierczy wraz z omastą.

Podpłomyk jest już usmażony
Świeży, pachnący, ze skwarkami
Jemy łapczywie, chociaż parzy
Szarpiąc pospiesznie go palcami.

Blachy ładują na łopacie
Która ich wkłada wprost do pieca
Spojrzeć dokładnie trzeba na zegar
No bo inaczej będzie heca.

Chlebuś się udał, grube bochny
Zapach po izbie się roznosi
Nie było takiej drugiej w świecie
Takiej jak mama ma gosposi.

Chociaż już tyle lat minęło
Już na tym świecie nie ma mamy
To smak i zapach tego chleba
Na zawsze w sercu zachowany.

Przemijanie

Zapach chryzantem, ciepło płomieni
W szeleście liści, smutna muzyka
Znajoma postać, twarz kochana
W śnie się przybliża i w śnie znika.

Kamienny cokół pełen kwiatów
Przykrył na zawsze ich marzenia
I tyle słów niepowiedzianych
Dzisiaj za późno, by to zmieniać.

Odeszli..., trzymać wieczną straż
My zostaliśmy tu – w gościnie
Lecz kiedyś dołączymy do nich
O wyznaczonej nam godzinie.

(listopad 2014 r.)

ASF

Na wschodzie kraju panuje pomór
ASF tak to się fachowo nazywa
Wstrętne choróbsko roznoszą dziki
Po tyłku chłop i świnia obrywa.

Walczymy z wirusem już 4 lata
Restrykcją obszar objęty
Choroba ta występuje u dzików
A dzik ochroną objęty.

W gospodarstwach likwidują świnie
Uśmiercają sztuk tysiące
Prośne maciory i prosięta
A dziki buszują w lesie i po łące.

Wiosną wydano rozporządzenie
Wojsko szukało padłych dzików
Natomiast kury i inny drób
Ma być trzymany w kurniku.

Pod groźbą grzywny czy kary
Chłop musi się dostosować
Do programu bioasekuracji
Bo może to go drogo kosztować.

Władzy elita na różnym szczeblu
Lubi polowania
To taka zabawa dla dużych chłopców
Jest możliwość postrzegania

Więc dziki muszą być chronione
Bo cóż by z tego było
Gdyby takie polowanie
Nagle się skończyło.

Rolnik może zostać na lodzie
Nie będzie to wielka strata
Przecież można się przekwalifikować
Będzie też rekompensata.

Będziemy zdrowi bez cholesterolu
Jak trzodę chlewną zlikwidujemy
Zrobimy to tak po świńsku
Za to dłużej pożyjemy.

(2017 r.)

Kolejny rok

Jesteśmy o rok starsi
Nie cieszy to tak wcale
Mądrzejsi, ale słabsi
Z przewagą na tę szalę
Która do dołu ciągnie.
Jeszcze tylko chwilę
By złapać krople deszczu
I zostać przy oknie,
Popatrzeć na las za rzeką
Który moknie.
Słońce zakryły chmury
Burza niedaleko
Zamknę okno
Bo przeciąg.

(2014 r.)

Nasza mała ojczyzna

W zielonej dolinie Krzyny i Bugu
Gdzie ziemia nad podziw żyzna
Na pograniczu kultur wschodu i zachodu
Jest nasza mała ojczyzna.

I tak od ponad tysiąca lat
Swą wstęgą wije się rzeka
Spokojnym nurtem odmierza czas
Dla ziemi i dla człowieka.

Ta nasza mała dumna ojczyzna
Pamięta Chrobrego czasy
Wielkim bogactwem jej była ziemia
Bogactwem jej były lasy.

Ziemia rodziła, ziemia żywiła
Las dawał zawsze schronienie
Gdy Potop Szwedzki nękał najazdem
Rosyjski zaborca siał zniewolenie.

Ciągle niszczyły ją wielkie wojny
Z trudem się z kolan dźwigała
Zawsze z nadzieją i wiarą w Boga
Ludność w obronie stawała.

Wielu męczeńską poniosło śmierć
Krwi bratniej przelano też wiele
To żeś Unita, Polak, Katolik
Że dziecko ochrzciłeś w kościele.

Burzono cerkwie, palono kościoły
Chcąc wydrzeć serce narodu
Zsyłka na Sybir, głód, katorga
I życie oddane za młodu.

Niemiecki okupant mordował i grabił
Nóż w plecy wbił sąsiad zza miedzy
Oj długo się rządził, długo panoszył
Zagarnął co nasze bez wiedzy.

Tu nasza ojczyzna i stąd korzenie
Nasze i naszych sąsiadów
Katolików i prawosławnych
Naszych ojców i dziadów.

Których masowo wysiedlano
Na ziemię odzyskane
Nie dane było już im zabrać
To co zostało zasiane.

Wspólna wędrówka, wspólna dola
Trudne i ciężkie czasy
Wielu wróciło tu z powrotem
Do siebie i do naszych.

Dziś nad ta ziemią górują krzyże
Na cerkwiach i na kościołach
Będą tu stać i trwać nadzieją
Że nikt tego zmienić nie zdoła.

Spis treści

Polska dola	3
Odrodzona	6
W czołówce	7
Pamięć	8
Franek w Argentynie	9
Mistrz	10
O Arku w pigułce	11
Maestro	12
„Jarzębinie” z Zabłocia	13
Wszystkim seniorom	14
„Podlasiankom”	16
„Niech Wam szczęście sprzyja”	17
Wnuki nasze słoneczka	18
Chmurki mojego wnuczka	19
Służba, mundur, powołanie	20
Żeglarz	21
Najlepsze radio stąd	22
Wiśnie prababci	24
Jak to z wierszem było na 25 – lecie KRP	25
Tak może tylko matka	26
Jak kuma Bronka pożar ugasiła	27
Kobieta ekonomiczna	28
Nasz Nikofor	29
Życiorys mój	30
Hania	31
Taniec	32
Jest jeszcze tyle do zrobienia	33
Żniwa	34
Pragnienie	34
Zdążyć	34
Pranie	35
Noc	35

Niepewność	36
Pokonać czas	36
Lot	36
Trwoga	37
Zima Szachrajka	37
Wiosna na wsi	38
„Czy zwierzęta w wigilię mówią ludzkim głosem?”	39
Katolik na pokaz	40
Dwa kasztany	41
Beztraska	42
Trwoga	43
Matka Ziemia	44
Raj utracony	45
Przeminęło z wiatrem	46
Wigilia	47
Polski opłatek	48
Sianokosy	49
Sianokosy mojego dzieciństwa „Jak to z sianem było”	50
Żniwa mojego dzieciństwa	51
Wspomnienia z dzieciństwa	52
Sekrety mej duszy	53
Moja „Konopielka”	54
Matczyny chleb	56
Przemijanie	57
ASF	58
Kolejny rok	59
Nasza mała ojczyzna	60

Urszula Jaworska, rocznik 1959. Mieszka, żyje i tworzy w Dereczance, wsi malowniczo położonej nad doliną rzeki Krzyny.

Jest wnikliwą obserwatką życia codziennego, tęskniącą za tym co minęło. W 2014 roku wydała tomik „Potrzeba tak niewiele - zbiór wierszy i piosenek”.

„Czym że jest pamięć”, to drugi tomik wierszy wydany przez autorkę.

ISBN: 978-83-940516-1-7